

Publicerad 2013-04-04 20:20 av Håkan Eklund

En dotter vill plötsligt inte längre hålla din hand

Hon släpper min hand

Sant har jag sagt om allt farligt!

Om världens alla hemska män!

Att folk bränner häxor!

Att svek kan bo i vän!

Att stormar kommer rasa!

Att sko sig rätt och vara klädd!

Nog vet hon allting farligt

Men vet hon att vara rädd?

Hon menar kartan är lätt nu.

Jag ser vad nålen pekar på.

Labyrinten är min nu

därför måste jag få gå.

Helvetesvånda det ger mig.

Tre steg av eget liv.

Men jag hålla mig ur vägen.

Inte snubbla till ditt kliv.

Vad annat kan göras?

Jag följer dig så.

Packar knytet med kärlek.

Sedan tittar jag på.

Vakar henne från skuggan.

Sänd mig alla vykort!

Lilla frö, min lilla drake.

Du växer för fort.

Hon stelnar mitt hjärta.

Hon släpper min hand.

På självvalda steg nu

och ut mot sagornas land.

Och kanske hårdsnärjda skogar!

Och kanske djuplugna hav!

Men nu går hon, min flicka.

Nu ger hon sig av.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Håkan Eklund med Poeter.se id #3586 innehar upphovsrätten